

{ אז נדברו }

פרשת ויחי תשפ"ג | לסדר: " הכליל עינים מין ולבן שנינים מחלב..." | גליון מספר: 587

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

בימים אלו אנו לקראת הוצאת מהדורה מחדשת ומורחבת של הספר **זאהבת** להשתתפות בהוצאות ההדפסה ניתן להתקשר לפלא: 0527683095 (ניתן להקדיש לעי"ג להצלחה)

ניתן לקבל את הגיליון בפקס באמצעות שיחת טלפון:

079-5319191

נודה להשתתפותכם בהוצאות הגדולות!!:

בבנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא

(ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת

להחזר מס (ס' 46)

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בזאר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי: 052-7683095

תודה מראש!!!

מאמר לכל הימים שאחרי י' בטבת... י"א טבת... י"ב י"ג ושבת ואדר!!

יש לי בעיה... את השורות האלו אני כותב בליל עשרה בטבת... בו בזמן שאני יודע מראש שעד שהגיליון ירד לדפוס זה יהיה כבר אחרי הכוס קפה של מוצאי הצום... אם ככה: אז זה כבר לא רלוונטי!!! אם ככה: אולי אין כבר טעם לכתוב... אז משהו טען לי... שאז מה!!! אז מה והעלון יצא אחרי עשרה בטבת... הרי אל תשכח... בעשרה בטבת רק **התחיל** המצור!!! אם ככה אז גם כשנגמר הצום... המצור עדיין ממשיך... אדרבה... אם כבר רק היום זה התחיל... **אמרתי לו: נו... הוי באמת... שתהיה בריא...** לשיטתך כל השנה אני יכול לדבר על עשרה בטבת כי המצור נגמר אחרי שלוש שנים... אבל בכל זאת!!! בכל זאת הוא הצליח לעורר אותי לנקודה מעניינת... שהיא בהחלט יכולה להיות רלוונטית גם לי"א בטבת וי"ב וי"ג וגם ט"ו בשבט...

ובכן: יש לי חידה: מהו היום הכי קל במצור?? היום **הראשון** של המצור!!! מסיבה פשוטה: כי כידוע כל הטקטיקה של מצור זה מלחמת התשה... וככל שנוקף הזמן נהיה יותר ויותר קשה עד השלב של הכניעה... כך שאם הייתי רוצה לעשות צום על עצם המצור... הייתי בוחר דווקא את היום **האחרון** של המצור... מה שבטוח... לא את היום הראשון... (ובאמת זו הסיבה שאנחנו צמים בשבעה עשר בתמוז שזה באמת היה היום האחרון של המצור שבו הובקעה העיר...)

אם ככה: אז למה באמת חז"ל קבעו לנו לצום דווקא ביום הראשון של המצור?? מוכרחים לומר שבניגוד למה שהורגלנו לחשוב... הצום של עשרה בטבת הוא בכלל בכלל לא על המצור... אלא על מה?? אנחנו צמים על היום המאוד שגרתי ואפילו אדיש!!! על עוד איזה יום אחד שנבוכדנצר שלח שוב את חילו לצור על ירושלים... שכידוע: הוא ניסה כמה וכמה פעמים לצור על ירושלים וכל פעם קרה סיפור אחר שגרם לו לנטוש וללכת... (כך מבואר בנביא) והנה... הוא הגיע שוב... והוא שוב עושה מצור... וכעת אף אחד כבר לא עושה עסק... וכולם מזלזלים ולא רואים סיבה לפשפש במעשים ולחזור בתשובה... אבל למפרע!! במבט לאחור מתברר שזה!! זה היה היום הראשון של המצור!! זה היה ההתחלה של הסוף!! ועל זה אנחנו צמים!! אנחנו לא צמים על מצור שקרה ביום זה!! אנחנו צמים על האדישות והחוסר רצינות שהיה לנו באותו יום!! אנחנו צמים על זה שאם היינו מפנימים וקולטים שלמעשה היום זה ההתחלה של הסוף... היינו לוקחים את העניינים טיפ טיפה יותר ברצינות ואולי אנחנו יכולים לשוב בתשובה ולמנוע את חרון אף ה' בעוד מועד....

כלל ברזל: לכל סוף יש התחלה!! רק מה ההבדל בין הסוף להתחלה??? שהסוף הוא דרמטי להחריד... הסוף המר זועק מכל פינה ורשום לדראון עולם... ואילו התאריך מתי זה בדיוק התחיל?? זה דווקא תאריך מאוד מעומעם ומעורפל... כמעט אף אחד לא זוכר מתי זה בדיוק התחיל... ההתחלה היא בדרך כלל שקטה מאוד ובדרך כלל גם אדישה... בדרך כלל היום הראשון של הסיגריה זה סתם ערב משעמם שמישהו הציע לי באדיבות ויאלה לקחתי... אבל היום האחרון שהחלטתי שזהו ? ! ? אני מפסיק לגמור כל יום קופסא?? היום הזה הוא יום קשה ואיום!! הוא יום דרמטי להחריד!! אבל האם אני זוכר את היום שבו התחלתי... איפה... למה שאני אזכור?? מה כבר קרה ביום הזה?? בסה"כ לקחתי איזה שאכטא... כן כן... זה בדיוק הבעיה... אם הייתי כן מפנים איזה סוף קשה הולך להיות להתחלה החובבנית הזו... הייתי חושב פעמיים האם להתחיל עם זה... זה פשוט של צום עשרה בטבת!!!

כן לעשות עסק מההתחלה של הסוף!!! היום שאותו בחרו נאלץ להתנתק ולסיים עם המכשיר זה היה יום קשה ואיום... אבל היום שבו התחיל... זה היה סתם יום... ובדיוק לכן זה קרה... אם הוא היה מעלה על דעתו באותו סתם יום עד כמה היום הזה הולך לעלות לו ביוקר... הוא היה חושב פעמיים!! זה בדיוק המסר שאנחנו רוצים להוציא מעשרה בטבת לכל יום אחר בשנה... לעשות עסק מההתחלה של הסוף!!! להפעיל חיישנים ולזהות כל מיני רגעים חובבניים כאלו שכעת נראים סתמיים... אבל אוי אוי... לקחת בחשבון שבסוף בסוף עלול להתברר למפרע שכאן זה התחיל!!! כאן התחיל המדרון... כל הכדור שלג התחיל להתגלגל... להיות חכם ולזהות את זה לא רק במבט לאחור... אלא לזהות את זה כבר עכשיו ולדעת לקחת את המעידה החד פעמים בשיא הרצינות ולא להקל ראש!!! ואם כבר מדברים על התחלות... יש לזה גם את הצד החיובי... לי לדוגמא יש פינה חמה לשבוע הזה של עשרה בטבת... תן ניחוש מה קרה בשבוע הזה לפני שלוש שנים?? התחלתי את המחזור החדש של דף היומי!!! ותאמין לי שלא התכוונתי ברצינות... הייתי בטוח שתוך חודש אני ארד מזה... ותכל'ס: כעת במבט לאחור מתברר למפרע איזה יום גדול זה היה!!! יום שבו התחלתי תכנית שכבר שלוש שנים אני צמוד אליה... אם הייתי יודע איזה יום גדול זה הייתי הרבה יותר מתרגש ממנו... ובינינו... ידעתי!!! לקחתי בחשבון!! כל הסיבה שהתחלתי דף היומי זה רק בגלל שלחשתי לעצמי... נו... לך תדע... אולי עוד שלוש שנים אני אוכל לסכם בסיפוק שהנה!! זה היום עשה ה'... זה היום שבו התחלתי... ורק בגלל התקווה הזו התחלתי... אז הנה!!! נא לא לזלזל!!! לא לזלזל בהתחלה טובה... כי לך תדע... היא עוד עלולה להתברר כתאריך משמעותי מאוד בהתעלות שלך... ובאותה מידה לא להקל ראש במעידה חד פעמים שעלולה בטווח רחוק להתברר כהתחלה של הסוף!!! אז בהחלט ניתן לומר שעשרה בטבת זה לא יום שמתחיל ונגמר ב' בטבת... היום הזה הוא בסה"כ מדגם ליום שגרתי למדי שהתברר למפרע כיום דרמטי להחריד!! ושלא נזכר מאוחר... שנתעורר בעוד מועד... שלא נקל ראש בסוף מר שתמיד התחיל מתאריך חובבני... בינה זאת.

חידה: איפה נמצא המרכז הגדול ביותר לבריאות הנפש??

שמעתי מעשה מוסמך על הסבא מקלם שלפני שהוא פתח את הישיבה... הוא ניגש לר' ישראל סלנטר ושאל אותו: מה המטרה?? מה המוטו?? מה היעד שלי בפתיחת הישיבה??
 ר' ישראל סלנטר ענה לו בזה הלשון: "להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים!!" עד כאן העובדה... את חטאי אני מזכיר היום... ברגע ששמעתי את הסיפור הזה... תנחש מה היה התגובה הספונטנית שלי?? פרצתי בצחוק!! לא נעים... אבל זה היה נשמע לי בדיחה...
 ולמה?? כי כידוע... ישיבת קלם הייתה ישיבה שחרטה על דגלה את הנושא של גדלות האדם!! הסתובבו שם ענקי רוח ששלטו ברוחם... אנשים מרוממים שהיו נקיים מכל נגיעה וחולשה... בקיצור: ישיבת קלם זה סמל ודוגמה לאנשים גדולים!!! ו... ואילו מה אני שומע כעת???

שכשהסבא מקלם פתח ישיבה מה היה הנושא שלה?? להחיות רוח שפלים... בקיצור: במילים אחרות: ישיבה לבחורים טיפולים... נשברי לב... לעודד את רוחם הנשברה ולחזק את כל המדוכאים שהגיעו לשם... ו... וזה כ"כ ההיפך!! ההיפך הגמור מכל האופי של ישיבת קלם שזה פשוט הצחיק אותי!! זה כמו שתקח מיליונר ותתאר לי אותו כמו איזה קבצן...

ואז משהו עורר את תשומת ליבי: רגע רגע... בעצם למה זה כ"כ מצחיק אותך?? למה זה בכלל סתירה?? אולי היא היא!! אולי זה דווקא הולך ביחד!! ר' ישראל סלנטר הורה לסבא מקלם לפתוח ישיבה שכל העניין שלה זה להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים... ואכן באמת הסבא מקלם שמע בקולו וזה בדיוק מה שהוא עשה!! הוא פתח באמת ישיבה לשפלים ונדכאים... הסבא מקלם לקח צעירים ממוצעים והתחיל לרומם אותם ורומם והפך אותם מעוד כמה צעירים מבולבלים ולאמלאמים... הרי הוא הפך אותם לענקי רוח ולמלכים המושלים ביצרים בשליטה מוחלטת... אז כן!! זה בדיוק מה שהייתה ר' ישראל סלנטר לסבא מקלם וזה בדיוק מה שהוא עשה... עד כאן בתור דוגמה בעלמא...

התיאור הזה עזר לי למצא את המילים ואת ההגדרה לעיוות מוכר שאנחנו חיים בו... אני אתן לך דוגמא: היה לי קשר עם בחור ישיבה שהיה במשבר... היו לו כמה התמודדויות רגשיות... חוסר דימוי עצמי... וליויתי אותו!! ומכתי בו... וב"ה מדובר היה בבחור חכם... הוא הבין ענייני... התמיכה שלי כנראה הייתה בדיוק במקום ותוך תקופה קצרה הוא נכנס לשוונג... עלה על דרך המלך... השתלב יפה במסגרת והתחיל לעשות חיל וב"ה פורח ומצליח... ומאז אני ב"ה פוגש אותו ומצד אחד מרנין את הלב לראות אותו איך שהוא מצליח... אבל מצד שני עמוק בלב אני מרגיש מין כזה תחושה... ש... שהלך לי הקופת צדקה... היה לי קופת צדקה בדמות הבחור המסכן הזה... וכל כמה ימים הייתי משלשל לו ייחס... תמיכה... ופתאום הקופת צדקה קיבלה רגלים ונעלמה... נו... ומה יהיה?? מה עם מצות חסד וצדקה ולהחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים???

פתאום גיליתי שבת הכרה שלי מה זה יהודי מסכן?? מסכן זה אחד שחתם קבע על מסכנות!! אחד כזה שאני לא צריך לחשוש שהוא יברח לי... גם אם אני אעזור לו... זה בסדר... הוא ימשיך תמיד להיות מסכן!! רק ככה אני מרגיש שאני עוזר למסכן מהודר...

ואם זכיתי והיה בחור באמת מסכן שבס"ד הצלחתי למצא מסילות ללבו ולהוציא אותו לגמרי מהמסכנות וכעת הוא כבר עומד על שני רגליו והוא כבר לא מסכן... פתאום אני מרגיש כאילו עף לי הסכך... כאילו הקופת צדקה ברחה לי...

ההההלו... אתה מבין לבד שזה עיוות שאין כדוגמתו!! כי פשוט וברור שה"להחיות רוח שפלים" הכי גדול והכי אידיאלי בעולם זה לקחת משהו שפל ונדכא ולבנות אותו ולהעמיד אותו על שני רגלים וזהו!! כבר לא צריך להחיות רוח שפלים... כי ב"ה הוא מסתדר... פשוט וברור שזה הלהחיות רוח שפלים הכי גדול בעולם!! הבנת מה התחדש לי פה??

אני אגיד לך את זה במילים אחרות... תאר לעצמך שהייתי מספר לך שישבת קלם זה לא פחות ולא יותר ארגון מטעם בית חם לאנשים שבורי לב ונדכאים... רק מה?? ברוך ה' האנשים האלו הם כבר לא שבורי לב!! כי מי שעבד איתם דאג לרומם אותם ולהעמיד אותם בקרן אורה... לכן מה?? לכן זה כבר לא ארגון לשבורי לב?? מה... התנאי לארגון לשבורי לב זה רק כאלו שלפני שאתה בכלל מתחיל לעודד אותם... אתה קודם כל מוודא שהם תמיד ישארו שבורי לב... ? ! ? ! עכשיו הבנת מה אמרתי?? בתפיסה שלנו לעודד שבורי לב זה רק כאלו שהם לא "בורחים לך"... הם ימשיכו תמיד להיות מסכנים... ואילו לקחת שבור לב ולרומם אותם ולהעמיד אותו על רגליו... מה זה??

אז זהו!! מהיום תכניס לראש... הארגון חסד הגדול ביותר בתחום בריאות הנפש!! זה אני ואתה... אתה ואני... שמהלכים בין אנשים ויש לנו אפשרות לקחת בן ישיבה צעיר ופשוט לרומם אותו!! לבנות אותו!! ולעשות אותו גדול ומרומם!! לזכות לרומם נערה או נערה שלא יצטרכו קביים... שלא יהיו שבורי לב... ה-להחיות רוח שפלים הכי גדול זה לקחת צעיר ולבנות אותו!! לעשות אותו בנוי!! לעשות אותו שולט במידותיו!! ואתה יודע מה... אני חושב שכל צעיר שאני אצליח למנוע ממנו ליפול לרשת... אין לך להחיות רוח שפלים יותר גדול מזה... כי... כי בינינו... מה אתה רוצה שיהיה... שהוא כבר יפול לרשת... ואז הוא יבא מרוסק ואני אצליח לשכנע אותו לשבור את המכשיר... ואז הוא יקנה שוב ושוב ישוב... ואז יהיה לי פרנסה!! יהיה לי פה מסכן מתחזק!! שכל הזמן צריך שוב ושוב עזרה... אדרבה... להחיות לב נדכאים הכי גדול זה לשמור עליו בעוד מועד!! זה אותו משיב או אברך או אפילו בחור מבוגר שצליח לתת להקנות לאותו צעיר טעם בלימוד... ובזכות זה הוא עומד בזכות עצמו!! הוא לא צריך כל הזמן שיבואו לטיפה שלו כמו בחדר מיון לבדוק האם נותרה בו נשמה... הגיע הזמן שפננים שהמרכז לבריאות הנפש הכי עוצמתי זה אותם אבא ואמא שמתחילים את הילד שלהם לדחיית סיפוקים... שלא נכניעים לגחמותיו ומגדלים ילד בריא! ילד חזק!! זה המרכז לבריאות הנפש הכי גדול... כי... כי אם חלילה וחס הוא יגדל חלש ושברירי... אז יהיו הרבה ארגוני חסד שהוא יתגלגל מאחד לשני והרבה אנשים "זכוכות למצוות" בזכות האובייקט האומלל הזה... ואין לך להחיות רוח שפלים יותר גדול מלהעמיד אותו על הרגלים שלא יהיה כזה!! בקיצור: למרבה האבסורד החסד הגדול ביותר נראה לא ככזה חסד... ישיבת קלם הייתה סמל ודוגמה לבית של תמיכה באומללים... כן... היה שם מי שדאג לרומם אותם ולהביא אותם לקצה השני של ההיפך מאומללות... בקיצור: ארגון החסד האידיאלי ביותר במסכנים ואומללים נמצאת דווקא הרחק הרחק מגבול המסכנות... הוא מול אותו צעיר שאני ארומם אותו!! אגדל אותו!! שיהיה גדול... להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים...

היכוננו: לקראת ימי השובבי"ם הממשמשים ובאים, ניתן שוב לרכוש את ספר ההדרכה: "וימאן!"

העוסק בתעצומות השליטה והחוסן הפנימי הנדרשים ל'בן ישיבה' בדורנו הרדוד והנסחף, יודע מה שתשיב' בכל הנוגע לעניינים אלו, ספר זה בא בין הייתר כמנת דחף והצדעה ל'גיבור הכח' של דורנו שנאבק ללא ליאות להוביל מנהיגות מול יצרו, (מוביל ולא מובל)

ואין צורך לומר שנדרש לזה הרבה כח והמוון תחזוקה שוטפת ויומיומית של תעצומות נפש!!

ניתן להשיג בפלא:

0527683095 0548446691

כמו כן ניתן להשיג אצל הנציגים ביישובות, ובמוקדי המכירה של גיליון זה.

גם בארה"ב נותרה כמות מצומצמת, במוקדי המכירה: מוקדי 'אז נדברו' בארה"ב:

מונסי: 'מרכז הספרים' וביה"ח הגדול של יוניון ויליאמסבורג: בית הספר בורו פארק: איילנרס, ברמן. ליקווד: יודאיקה סקוויאר להמונות מרוכזות ניתן להתקשר להפצה בארה"ב: 7188718652

שימו לב: ניתן להשיג את הספר גם בכריכה רכה וגם בכריכה קשה, לשמחתנו הצלחנו להשיג הנחה וסבסוד לכל הרוכשים בכמויות מרוכזות...

עצירת גשמים... ועננו בורא עולם...

האמת היא שמזמן כבר הייתי מתחיל להגיד ועננו בורא עולם על הגשם שאמנם מגיע פה ושם... אבל עדיין אין בו סיפק לבורות שיחין ומעורות... אבל!! האויב שלי זה תחזית מזג האוויר... באחד הימים לפני תפילת מנחה אמרתי לחבר שלי... זהו!! אני מתחיל להגיד ועננו בורא עולם... הוא חיך ואמר לי: עזוב... תחכה עוד יומיים... פשוט בתחזית אמרו שמתחיל לרדת גשם בעוד יומיים... אחרי שבוע כששוב רציתי להתחיל להתפלל על עצירת הגשמים... הפעם כבר למדתי להיות עצמאי והלכתי באמת לשמוע תחזית מזג האוויר... ואז שוב החלטתי לדחות את זה בעוד שלושה ימים כי מה אפשר לעשות... אמרו בתחזית שעוד שלושה ימים יש קול המון גשם...

ותכל'ס: אדהכי והכי אבדה הנערה!! אנחנו אוהבים עמוק בחודש טבת ועדיין לא ירד גשם... ושוב: כבר נכתב כאן לא פעם שאצלנו גשם זה לא הפאניקה שהייתה בדורות עברו שזה היה בשבילם חיי נפש... אצלנו גשם זה צינתוק מבורא עולם!! וזה לא פחות חשוב לנו!! בפרשת השבוע יש פסוק מרגש מאוד... בברכה של יהודה כתוב חכלילי עיניים מיון ולבן שיניים מחלב... אומרת הגמ' בסוף כתובות: שהפשט של הפסוק הזה (שים לב: לא דרש אלא פשט) אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה חכלילי עיניים- תקרוץ לי קריצה של חיבה וזה ערב עלי יותר מיון... ולבן שיניים מחלב- תחיך אלי ותראה לי כביכול את שיניך וזה טעים לי יותר מחלב!! כתוב כאן שליהודה לא חסר יין וגם לא חלב... חסר לו חיך וקריצה מאבא!!! וזה בדיוק מה שחסר לדור שלנו בעצירת גשמים... בא נגיד שאנחנו לא פוגשים את המחסור... אבל החיך חסר...

ויעקב אבינו מלמד את יהודה שיש כזה דבר להתפלל על חיך... יש כזה דבר לישא עיניים לשמים ולבקש מה'... תן לי קריצה... תשלח לי ד"ש שאתה אוהב אותי... זה סוג יחודי של תפילה ששומר לבן האהוב שסמוך על שלחן אביו... שלא באמת חסר לו משהו... אבל אם כן חסר לו... זה החיך והחוסן והאהבה ככה באמצע יום שגרת...

ותקנה... רוצה סוודר חדש? אין בעיה... נלך לחנות ונקנה... אבל לא!!! יהודה לא מרוצה... אני רוצה שיהיה לי כסף משלי כמו יוסף... אוהו... יצא המרצע!!! יהודה רוצה עצמאות כמו ליוסף!!! זה אבא לא מוכן לשחרר זה עקרונות!!! סססססופר עקרונות...

ולכן קוראים יקרים: אם פעם תראו את יהודה עומד במכולת ויש לו בדיוק שמונה עשרה וחצי שקל והוא מגרד את האגרות... אל תרחמו עליו!!! אל תהיו כמו הדודים הטפשים האלו שרואים צעיר בן 13 נאבק עם עשרות אגו' ומרוב רחמים הם מוציאים לו שטר של מאה שקל...

מתי תבינו שהילד הזה בכלל לא מסכן כמו שאתם חושבים... הוא מגיע מבית מטופח... יש לו כל טוב בבית... והכי הכי: יש לו גם אבא חכם... ואם אבא שלו נתן לו סכום כסף מדויק מדויק ולא שחרר לו בוחטה של שטרות... זה לא בגלל שסובלים שם מעוני ודחקות... אלא בגלל שאבא כנראה מבין שלא בריא לילד שלו להחזיק סכום כסף גדול!!! אז נא להירגע... הוא בסה"כ ילד שמור!!! זה ילד שלא רק שיש לו ההכל בשביל כל מה שצריך... אלא גם ב"ה אין לו את מה שלא צריך שיהיה לו.

זה ההבדל בין הנהגה שה' מנהיג עם יוסף להנהגה עם יהודה!!!

לאורך כל הדרך רואים שעשרת השבטים היו משופעים ברוב טובה... בכל הנבואות של הושע ועמוס ומיכה על חטאי ישראל... רואים שם שהם היו מתענגים בשטפון של עושר וטובה... ואדרבה... כמרעיתם וישבעו וירם ליבם על כן שכחוני... דווקא מרוב השפע שהיה להם הם חטאו ועזבו את ה' עד שהם גלו ועד היום לא חזרו... לעומת זאת במלכות יהודה??? זה משהו מסוג אחר!!! יהודה חי עם ה'... מצד אחד גם בירושלים היה שפע עצום שכל הטוב שבעולם התנקז אליו... אבל עדיין!!! זה לא היה שפע מסוג של דמי כיס... אלא שפע מסוג של ברכת הבית... כאן הבית של ה'... והמקור תמיד פתוח... יש בארון למעלה הרבה הפתעות... וברגע שהיה רוצה משהו... הוא רק מבקש מה' וה' נותן לו כל מה שצריך... אבל אין לו דמי כיס משלו!!! אין לו יכולת אישית!!!

ולאורך כל הדרך רואים שזה הפריע להם!!! במלכות יהודה היה תמיד את אלו שלטשו עיניים וקינאו במלכות ישראל... הנה... תראה איזה שפע יש להם... איזה רווחה כלכלית יש להם... תראה איך הם יכולים להרשות לעצמם... ואילו אנחנו אבריינים כאלה... אין לנו אפשרויות...

מלכות יהודה תמיד הייתה מלכות שברירית כזו... אין הרבה תקציבים... אין עוצמות של כח ואפשרויות... אבל!!! מצד שני ברגע שצריך משהו... באותו רגע הם מתפללים לה' ואז מגיע כל מה שצריך... דא עקא!!! רק מה שצריך!!! ביהודה לא היה חסר כלום!!! כל מה שצריך יש...

אבל מה בכל זאת היה תמיד חסר?? דמי כיס!!!! תן לי עצמאות... אני רוצה שיהיה לי ארנק משלי!!! אוצרות משלי... שיהיה לי שרירים משלי... למה אבא

העיניים הגדולות... זה תיאור שיותר מתאים לנו... אי שם בדור ה"נפילים" ש"לפני הקורונה..." אני צודק או לא???

כלפי מה הדברים אמורים???

אז ככה: ליעקב אבינו יש שני בנים!!! יוסף ויהודה!!! ואת שניהם הוא מברך בפרשה שלנו!!! על שניהם יעקב אבינו מרעיף מלא חופניים ברכות... אבל בכל זאת!!! עדיין יש הבדל כללי בין הברכה של יהודה ליוסף... יוסף מייצג את הילד הגדול!!! הילד שלא סמוך על שולחן אביו... יוסף זה הילד שיוצא במוצאי שבת מהבית ונוסע לשיבה... אוהו... אם ככה יעקב אבינו נותן לו דמי כיס בשפע... קונה לו מעיל וסוודר חם... ממלא לו את המזודה ב"דברים טובים..." קח... שיהיה לך... בן פורת יוסף בן פורת עלי עין... ברכות אבין גברו על ברכות הורי... יעקב אבינו אפילו נותן ליוסף את הכרטיס אשראי האישי שלו. קח! שיהיה לך... אם תצטרך דמי כיס אתה יכול למשוך מזומנים כמה שאתה רוצה... כן... את הברכות שיעקב אבינו קיבל מיצחק... את זה הוא נותן ליוסף... יוסף מאושר חתימה על הצ'קים של יעקב אבינו... יש לו שפע של דמי כיס...

לעומת זאת יהודה?? יהודה זה משהו אחר!!!

מצד אחד יהודה גם חי בשפע גדול!!! אבל זה שפע מסוג אחר... יהודה נשאר בבית יחד עם אבא... ובבית יש אמנם מקור מלא בכל טוב... אוסרי לגפן עירה ולשורקה בני אתוננו... יש שפע במקרה!!! אבל עדיין!!! יהודה מייחל ומצפה ל"חכלילי עיניים מיון ולבן שיניים מחלב"... אני רוצה חום ואהבה... יהודה פנוי לבקש חיוך עוד יותר מחלב... כי לא חסר לו חלב... חלב יש לו בשפע במקרה... הוא אם כבר- רוצה תשומת לב אישית... תיק משלו... אצל יהודה אין את הלחץ הזה שהיה לי בשיבה שעוד רגע נסגר החדר אוכל ועדיין לא לקחתי את החצי כוס חלב לקפה של אמצע סדר א'... אצל יהודה אין כאלו דאגות!!! המטבח תמיד פתוח... תמיד יש חלב... תמיד קפה וסוכר לבן וחום... אתה בבית!!! יהודה אף פעם לא מוטרד שנגמר לו הטישו או הסבון כי יש לך פה הכל...

אבל למרות זאת יהודה לא תמיד שבע רצון... תכל'ס... לפעמים בא לי!!! בא לי כל מיני דברים... בא לי דמי כיס... אבא: תביא לי קצת כסף...

אבא מיד שואל: בשביל מה?? לא משנה בשביל מה... בשביל לבזבז!!!

לא!!! אבא לא מסכים... וזה לא סתם שאבא מסרב... זה עקרונות!!! אבא לא סתם השאיר את יהודה בבית תחת עינו הפקוחה של אבא... יהודה עדיין צעיר... ואי אפשר לשחרר לו דמי כיס ככה בלי חשבון... כידוע: כסף זה נשק! לתת לצוּציק בן שלוש עשרה 1000 שקל בידים!!! אל תתפלא אם אחרי יומיים אתה מקבל דרישת שלום שהוא טס בגיאורגיה... והוא נוסע שם עם אופנוע בלי רישיון... לא סתם אבא תופס את יהודה קצר!!! אבא שומר על יהודה שלא יכנס לטראנס...

אבל תכל'ס... יהודה מקנא ביוסף... אבא... למה ליוסף אתה נותן מלא כסף וקניית לו מלא דברים ושמת לו במזודה... אבא עונה ליהודה: אין בעיה!!! אני אתן גם לך... כל מה שתבקש אני אתן לך בדיוק כמו ליוסף... אבל אני!!! אני אתן לך... אתה רוצה כריות עם חלב?? בכף... קח 26 וחצי שקל

תגמור - תקבל עוד...

הגמ' בתענית מספרת שהייתה שנת בצורת וחכמים הלכו לאבא חלקיה שיתפלל על גשם... כשהם הגיעו הם ראו שהוא עושה כמה דברים תמוהים שהם לא הבינו ולאחמ"כ הוא ישב והסביר להם כל דבר...

עכ"פ אחד מהדברים המוזרים שחכמים ראו אצלו, זה שכשהוא בא לפרוס את הלחם בסעודה... הוא נתן לילד אחד פרוסה קטנה וילד השני הוא נתן פרוסה גדולה... והם התפללו: למה הוא מפלה בין שני הילדים?? ואח"כ אבא חלקיה הסביר להם: שכן אחד חי כאן איתי בבית!!! וממילא הוא סמוך על שולחני... ברגע שהוא סמוך על שולחני אז הוא מסודר... לא צריך לדאוג לו יותר מידי... יש לו פה הכל... ולכן כשאני כבר נותן לו... אני נותן לו בערבון מוגבל... אבל הבן השני כבר יצא מהבית... מה שנקרא "הלך ללמוד בשיבה"... ולכן אני נותן לו מכל דבר יותר... כי הוא נזקק יותר... סו"ס הוא לא בבית...

עכ"פ רואים כאן הבחנה מעניינת: יש שני סוגי ישיבות!!!

יש את החבר שלי הזה שהיה גר בבני ברק ולמד בשיבה בב"ב והיה מגיע לישון כל לילה בבית... תמיד קנאתי בו!!! הוא חי על חשבון הברון... הוא לא צריך לקנות לא שמפו למקווה וגם לא צריך למלא רב קו... הוא לוקח הכל מהבית... (אפילו כשהיה חסר מסמור פעם בשיבה... הוא הוריד איזה שעון קיר בבית והביא מסמור) הוא לא צריך דמי כיס בשביל לקנות בקבוק קולה לכבוד שבת כי אבא שלו כבר קנה שישית ארסי לבית והוא "ירים" איזה שתיים שלוש לשיבה... בקיצור: הוא לא צריך לעמוד כמוני עם יד על הכיס!!! וכל פעם לבדוק כמה כסף נשאר לי עד סוף החודש...

זה מצד אחד!!! אבל יש גם צד שני למטבע...

כשחבר שלי יום אחד הגיע הבייתה וביקש מאבא שלו סתם ככה מאה שקל... שום דבר!!! מה הקשר מאה שקל על הבוקר?? בשביל מה אתה צריך?? ואילו אני... ברגע שרק פתחתי את הפה ואמרתי שחסר לי כסף... באותו רגע אבא שלי הוציא שטר מהארנק ונתן לי... כי אני בשיבה... ואני צריך דמי כיס!!! (בא... בא נגיד את זה ככה... שישאר בינינו... כשאני וחבר שלי רצינו לצאת לשבת בצפת... לי זה היה מאוד פשוט!!! סו"ס יש לי תיק שלם ויש שם פחות או יותר את כל מה שאני צריך... יש לי גם דמי כיס... יש לי בסיס מינימלי אך לצאת!!! אבל חבר שלי?? אין לו בסיס מינימלי מאיפה להתחיל... יש לו בקושי רב קו משלו... אפילו מצעים בקושי יש לו... בקיצור: מרוב שיש לו ההכל בבית... אבל לו עצמו אין כלום משלו!!!)

בקיצור: הוא קינא בי שמפנקים אותי ונותנים לי מהבית כל מה שצריך ואילו אני קנאתי בו אין הוא מביא טישו וחד פעמי על חשבון הברון בו בזמן שאצלי הכל מחושבן על השקל... נו... מה יותר עדיף?? ככה או ככה?? שאלה טובה... קשה לענות על זה... מה שבטוח: מה שיהיה ומה שלא יהיה... הדשא של השני תמיד יותר ירוק... (חוץ מזה שנדמה לי שהתיאור הזה כבר לא רלוונטי לצעירי דורנו עם

סמכויות... לא נותן לו כרטיס אשראי... תהיה פה איתי!!! כל מחסורך עלי... אתה סמוך על שלחני... רוצה משהו?? רוצה קרמבו?? רוצה פינוקים?? בבקשה... אני אתן לך בשמחה... אבל **אני** אתן לך!!!!

בינינו... הלוואי והיה אפשר לומר על הבני תורה בדורנו שאנחנו חיים בהסתפקות במועט... בינינו... קשה!!! קשה לומר את זה!! אנחנו מאוד רחוקים מלחיות חיי צמצום... **אז מה בכל זאת??** למה בכל זאת זה "מרגיש לנו" כאילו אנחנו חיים בצמצום?? בגלל **השחרור המושהה!!!**

ה' נותן הההכל אבל הוא נותן לפי קבלה... ה' מחזיק את הארנק אצלו... ה' נותן לנו "זיכויים"... תלושי מזון... אבל את האשראי הוא לא מוכן לשחרר!! זה לא!!! נו... ולמה לא?? כי תסתכל ימינה ושמאלה ותגיד לי כמה אנשים אתה מכיר שקיבלו עיניים גדולות ונשארו פה!!! שתולים בבית ה'!!! כמוכן שיש... אבל זה סיכון... וה' לא מוכן לקחת עליך את הסיכון הזה... הוא רוצה לוודא שאתה תהיה פה איתנו... וכל מה שנותן לנו זה לקבל את זה בשמחה!!!

להבין שהחיי צמצום של הבן תורה לא נובעים מאיזושהי יד קמוצה... זה בסה"כ עצה עמוקה!! ה' פשוט שומר עלינו!!! לא ירפך... לא יתן לך ריפיון... ה' לא רוצה לסכן את הקשר עין שיש לנו איתנו!!! אז כמוכן שמי שבאמת סובל מדחוקות ועוני ומחסור... עליו נאמר: תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו... אדם כזה מתפלל זועק לה'... תושיע אותי מהדחוקות שבה אני נמצא... אבל! מי שבסופו של חודש חי טוב... רק מה?? מעצבן אותו שזה תמיד מהיד לפה... אף פעם הוא לא מרגיש איזה אחד שיושב על בוחטות... אם זה ככה... קח בחשבון שזה לא פשלה אלא מהלך!!! ככה ה' רוצה להתנהל איתנו... ה' רוצה לתת לנו מהיד לפה... אין לה' שום בעיה להכניס לך בוחטות של שטרות מתחת השטיח כפי שהגמ' מספרת על ר' יהודה... אבל ה' רוצה אותך פה לידו!!! רוצה שלא תאבד קשר עין!! אז בא נחליט לקבל את זה... בא נחליט להיות הבני בית של ה'... שפותחים את המקרר ומבקשים רשות מה' לקחת עוד איזה מעדן... לבקש עוד קרמבו... והכי הכי: חיוכים וחום ואהבה... בינינו... זה מה שהכי חסר לנו בדורנו... אנחנו רוצים אהבה... אנחנו רוצים יחס וחיוך אוהב מאבא... "חכלילי עיניים מיין ולבן שיניים מחלב..." והאמת היא שהנס הקבוע של הסוף חודש של אברך... אין לך קריצה וחיוך אישי גדול מזה... רק לפקוח את העיניים ולראות... בא נסכים להיות הבנים הסמוכים על שלחן אביהם שארוחתם ארוחת תמיד מוכנה לנו מאת אבינו שבשמים... בתאבון...

זה כמו התינוקות שלי בת השנה וחצי... היא מבקשת ממני כוס מים ואני תמיד תמיד נותן לה... אבל אני נותן טיפה בכוס... **תגמרי- תקבלי עוד...** והיא שותה, גומרת... ואז היא שוב מבקשת ואני מיד נותן לה... שוב טיפה!! **תגמרי-- תקבלי עוד** וכן הלאה וכן הלאה... וככה זה יכול להיות יום שלם... מתי שהיא מבקשת היא מקבלת... אבל זה נעשה בצורה של לחם צר ומים לחץ... **למה?? מה יש... מה... אני כזה קמצן???** למה אני נותן לבת שלי כל כך קצת מים בכוס?? מה... יש בצורת??

נו... למה?? כי הילדה שלי קטנה וכשאני נותן לה כוס מלאה היא שופכת על עצמה... לכן אני נותן לה טיפה!!! והיא כבר יודעת... שברגע שהיא תגמור היא מיד תבקש... ואני מיד שוב לה בשמחה... ואני אף פעם לא אסרב... **זה!!! זה מה שמתנבא ישעיה הנביא... שזה מה שיהיה באותו עס!!!** כי עם בציון ישב... וה' יתן לו ההכל!!! אבל מהיד לפה... ה' יתן לו כל דבר טיפה... **תגמור-- תקבל עוד!!!** מדובר בדור של בני תורה שמצד אחד לא יחסר להם כלום!!! אבל מצד שני ה' אף פעם לא יתן להם דמי כיס בשפע... חסר לך משהו? **תבקש-- תקבלי!** אתה צריך לגמור את החודש?? תתפלל לה'... אני אעזור לך... חודש הבא אתה שוב צריך לגמור את החודש... אני שוב אעזור לך... אתה לא תצטרך אפילו לבקש הרבה!! כשמעתו-ענך!!! רק תבקש תקבלי... דא עקא!!! אף פעם לא תרגיש לגמרי ג'נטלמן!!! אני לא אתן לך בוחטות של כסף... זה לא יהיה!!! מה כן יהיה?? ונתן ה' לך לחם צר ומים לחץ!!!

לא!!! זה לא קמצנות... זה לא שה' כביכול רוצה לחסוך בלחם ולכן הוא נותן לך טיפה טיפה... העניין הוא שה' לא משחרר סמכויות!!! ולמה??

תשאל את הילדה שלי... תשאל אותה מה קורה כשאני נותן לה את כל הבקבוק?? מה נעשה שהיא לא מצליחה להחזיק כ"כ הרבה מים בלי לשפוך... על אותו משקל: אם ה' יכניס לנו בחשבון כמה עשרות אלפי שקלים כל חודש... מי ערב לרבש"ע שנשאר ספונים בביתו וקרובים אליו?? (בינינו... ננסה לדמיין בעיני רוחך סכום כסף של כמה אפסים שפתאום נכנס לך לחשבון... תתחיל לדמיין את העיניים שלך מתחילות לרד במהירות... נו. כמה זמן אתה נותן לעצמך סיכוי להישאר ממוקד שתול בבית ה' עם כזה סכום שוכב בחשבון?? תהיה כנה!!! כמה?)

זה המאפיין של העולם הפלאי והמסתורי של הבני תודה בדורנו!!!

זה לא מה שהיה פעם... בדורות הקודמים הייתה באמת דחוקות... היו דורות שבאמת היה לחם צר ומים לחץ... היה באמת עוני ומחסור... אבל היום זה משהו אחר!! כי עם בציון ישב בכו לא תבכה... אין מה להתכבין... יש לך הכל!!! ה' נותן הכל!!! רק מה בכל זאת החסרון??

ונתן ה' לך לחם צר ומים לחץ!!! ה' משחרר טיפה טיפה... מה שנקרא **שחרור מושהה!!!** זה לא שבאמת יש כאן לחם צר ומים לחץ... אלא ה' משחרר את זה טיפין טיפין... כל סוף חודש מחדש... אתה תבקש מה' לגמור את החודש... ואז יש ניסים... ושוב צריך ישועה ושוב יש ניסים...

זה המאפיין של יהודה!!! יהודה הוא הבן הקטן שנשאר בבית וה' שומר עליו!! ה' לא מוכן לאבד איתו קשר עין... ולכן ה' מחזיק חזק חזק ולא משחרר לו

לא סומך עלי כמו שהוא סומך על יוסף?? למה תמיד **הוא** קונה לי **הוא** מביא לי?? איך התינוקות אומרים?? אני רוצה ליבדי!! (או איבדי)

נו... מה התשובה?? התשובה היא עצובה מאוד:

יהודה... אבא רוצה שלכה"פ ילד אחד ישאר קרוב אלי!!! לא מספיק לך שאבא כבר איבד עשר ילדים... לא מספיק שאבא נתן לעשרת השבטים אשראי פתוח... והם לקחו את זה וכסף הרביתי להם וזהב עשו לבעל... אתה רוצה לאבד לאבא גם את הילד האחרון שעדיין נשאר בבית???

אם אתה יהודה תקבל דמי כיס כמו מלכות אפרים... אז גם אתה תעשה שטויות... גם אתה תשמין ותתחיל לבעוט ותעשה שימוש לא נכון עם השפע שה' נתן לך ואבא חלילה יאבד גם אותך...

ואסור שזה יקרה!!! אתה יהודה- אתה נשאתר בבית יחד עם אבא בשביל להיות הנצר היחיד והאחרון שיזכיר לכל האובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים... שיזכיר להם שיש להם אבא שמחכה בבית... מי יקרא להם?? מי ישרוק להם שיחזרו הבייתה?? משיח בן דוד ממלכות יהודה!!! יהודה הוא הבן היחיד ששורד את כל הגלויות!!! הוא הבן היחיד שגם כשהוא חוטא ונופל ונענש... בסופו של דבר הוא תמיד שורד!!! ולמה?? כי לא ירפך!!! אבא לא מרפה לול! לא נותן לו לאבד קשר עין... אבא לא משחרר לו סמכויות... אבא כל הזמן הולך איתו קצר!!! אבא תמיד מתנהל איתו מהיד לפה... יהודה... אל תבכה... אל תתמרמר... אל תסתכל על הדשא של האח הגדול יוסף... אל תקנא בו שיש לו דמי כיס משלו ולך לא... כי אל תשכח... נכון שהוא קיבל דמי כיס... אבל דמי כיס זה משהו שבשלב מסוים נגמר!!! יום אחד נגמר לו הדמי כיס ואילו אתה... אצלך זה אף פעם לא נגמר... ארוחתך תמיד ניתנת לך מאת ה'

התיאור הזה של יהודה... זו ההגדרה המדויקת של ההנהגה שה' מנהיג עם הבני תורה בדורנו!!! יש על זה נבואה מפורשת בישעיה:

כי עם בציון ישב בירושלם, בכו לא תבכה זוזן יוזך לקול זעקך, כשמעתי ענך ונתן לכם ארזי לזרע וימים לזון ולא יכף עוד מוררך והיו עניןך ראות את מוררך:

שים לב מה כתוב כאן?? באחרית העמים תהיה תופעה מיוחדת של עם שישב בציון... זה יהיה עם כזה שכשהוא ירצה משהו מה' הוא לא יצטרך לבכות ולזעוק ולבקוע שערי שמים!!! לא... בכו לא תבכה... רק מה?? לקול זעקך--- **כשמעתי ענך!!!** רק תבקש ה' מיד שומע ועונה... **אהה... מה אתה אומר על זה??** עד כאן זה דווקא נשמע ממש אידיאלי... הלוואי!!! תחשוב שאתה מקבל הכל ברגע!!! אתה רק מבקש ממך... ואתה מקבל ממנו מיד בלי להמתין יותר מידי עד שהתפילה תתקבל...

אבל חכה!!! ההתלהבות שלך מוקדמת... **ונתן לכם זה לזרע וימים לזון!!!** נכון!!! כל מה שתבקש מה' ה' יתן לך באותו רגע... אבל!!! זה יהיה לחם צר ומים לחץ!!! **מה הכוונה לחם צר ומים לחץ??**

כל תפילה כל תחינה... ופרש כפיו אל הבית הזה...

עיצומו של חודש סבת בבית חיינו... ולפי כל התחזיות היה אמור להיות שבוע רגוע... גם קר מאוד ואנשים בטח לא יגיעו בדיוק עכשיו ממרחקים... ובעיקר בגלל שהיום מאוד קצר יש מאוד מעט זמן להקריב קרבנות... אבל מיד בתחילת השבוע לפתע הגיעו לירושלים בפתאומיות קבוצה של כמה מאות איש נסערים... וכולם מבקשים בקשה אחת... קרבן תודה!!! מה קרה??? בקיצור: מתברר שהיה שבוע סוער מאוד בים... והיו כמה וכמה הפלגות נחוצות של אניות לצרכי חירום שנקלעו לסערות מחרידות בלב ים... ומה עושים יהודים כשרואים ש"ויאמר רוח סערה ותרוםם גליו... יחוגו וינועו כשיכור וכל חכמתם תתבלע"? הרי מיד "ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם ויציאם..." ובחסדי ה'... ה' שמע את תפילותיהם בצירוף התפילות של האנשי מעמד שעומדים כאן בקביעות ונושאים תפילה על אחינו כל בית ישראל הנתונים בין בים ובין ביבשה...

האמת היא ש'ר' יענקל קצת חשש לצאת להפלגה בעיצומו של חורף... אבל היות וזה לא סבל דיחוי כי הוא היה שליח הולכה להביא גט למדינת הים (והבעל כבר כמה וכמה פעמים ביטל את הגט שוב ושוב והדרך היחידה הייתה פשוט להודיע לבעל שזהו!! השליח הפליג להרכו). אבל עדיין ר' יענקל חשש... ולכן לפני היציאה לדרך הוא פנה לבנו אליקים שלומד בישיבה בירושלים וביקש ממנו: הלב שלי לא רגוע... הפעם אני די חושש מהנסיעה... ולכן אני מבקש ממך בקשה חריגה: בשבועות הקרובים שאני יוצא להפלגה... כל יום שני בשבוע תטבול ותטהר לשם ביאת עזרה ותעלה בעלות השחר במיוחד לבית חיינו ותקדיש לי יום של תפילה יחד עם האנשי מעמד... תצום איתם כל יום שני שביום הזה מקדישים תפילה ליורדי הים!!! בעלות המנחה תקריב ליכותי מנחת סולת ומי יתן שהיו לה' מגישי מנחה בצדקה... ואז בשעת דמדומי חמה... לפני נעילת שערי העזרה תתפלל איתם תפילת נעילה... ותעתיר עלי שאסע לשלום ואחזור לשלום... האמת היא שאליקים די נלחץ... עצם הבקשה היוצאת דופן של אבא כבר בישרה לו כאילו משהו לא טוב הולך לקרות... והוא באמת לקח את העניינים ברצינות... מידי יום שני הוא עלה לבית ה' והתפלל עם אנשי מעמד! הוא הרגיש יו"כ לכל דבר!

והנה בעיצומו של תענית... דקות ספורות לאחר שהוא הקריב בשביל אבא את המנחת סולת השבועית... אליקים כבר התכונן ללכת לבית הכנסת שבהר הבית להתכונן לתפילת נעילה בעוד חצי שעה... ולפתע הוא רואה את אבא מרחוק... בהתחלה הוא לא האמין... אני רואה נכון ? ! אבא התקרב אליו ולפתע פרץ בבכי סוער וממושך... אליקים בקושי הצליח להבין מה... מי... אבל פה ושם... מהחצאי מילים קטועות שאבא הצליח להוציא מפיו... אליקים הבין ש... שמי שענה את יונה במצי הדגה... בקיצור: קרה נס גדול!!! לא היה אפילו דקה לדבר... כי... כי אבא היה נחוש להקריב עכשיו!!!! עכשיו קרבן תודה... ואליקים הספיק בשניה האחרונה לארגן בקדחתנות פר תודה וארבעים חלות... רגע לפני!!! רגע לפני תמיד של בין הערביים... אבא אפילו לא הספיק לספר לאליקים על מה... על מה תודה... אבל זה בסדר... בשביל זה יש "ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברנה..." ובשביל זה אנחנו נמצאים כעת בלילי סבת הארוכים... יש לנו כעת ערב ארוך עד צות ל"שיחו בכל נפלאותיו..." לבנתיים צריך להתארגן בזריזות... לארגן דבר ראשון שישים או שבעים חברים מהישיבה שמוכנים לבא להצטרף לזבח תודה... (הכל פה פתאומי... אף אחד מהמשפחה שלנו לא הזמין לכאן ולא הגיע) צריך לארגן אותם עוד לפני השקיעה כדי שיוכלו לטבול קודם הערב שמש, (עכ"פ מי שצריך...) חוץ מזה צריך לארגן מקום לאכילה וגם סירים יעודיים של בשר קודש שמועלים מנותר של אתמול וטוהרים על טהרת קודש כדי לבשל בהם את בשר התודה... ובין ביני אליקים הצליח למצא כמה דקות פנויות להתפלל תפילת נעילה ולסיים את הצום... ואז!! אבא התפנה לספר לאליקים מה קרה לו ולעוד כמה מאות אנשים שפתאום נחתו פה בשעת הצהריים... בקיצור: הייתה סערה נוראה בים!!! האניה לא חישה להישרב אלא נשברה בקול מים אדירים... ובקיצור: אבא התחיל לתאר לאליקים את רגעי הזוועה... איך אני נאחז בקרש של ספינה בכל הכוחות... ברקע אני רואה את חבר שלי שגם הוא מנסה להיאחז בכל כוחו... בשלב מסוים היה נראה לו שזהו!! זה הסוף... גלגלי המוח כבר התחילו לחשוב על אשתו העגונה שבעלה טבע במים שאין להם סוף... ואז מספר אבא: התחלתי להגיד מילה במילה את תפילת יונה הנביא במצי הדגה: "...ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסובבני, כל משברך וגליך עלי עברו, ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך אך אוסיף להביט אל היכל קדשך, אפפוני מים עד נפש תהום יסובבני... ותעל משחת חיי ה' אלוקי, ותבא אליך תפילתי אלו היכל קדשך!!! מספר אבא לאליקים: מה שהכי נתן לי כח ותקווה באותם רגעים... זה עצם הידיעה שהבן שלי עומד בימים אלו ומתפלל עלי שם בהיכל קדשך... ואז אמרתי כמו יונה בשעתו: **ואני בקול תודה אבחה לך אשר נדרתי אשלמה ישועתה לה'**... ואז בחסדי שמים הרוח העזר דחפה אותי בעוד עד... עד חוף מבטחים... הגעתי לחוף ומששתי את גופי מכל הכיוונים... לא יאומן!!! אני בריא ושלם!! ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך... אבל לא!!! אך אוסיף להביט אל היכל קדשך!!! יחד איתי היו עוד כמה עשרות יהודים שגם להם קרה הנס העצום הזה... (בהמשך התברר שמדובר בכמה מאות אנשים) בקיצור: לכולנו היה ברור כשמש בצהריים!!! מכאן אנחנו הולכים ישירות לבית המקדש!!! לילה שלם הלכתי יחד עם כמה יהודים רטובים עד לשד עצמותינו ולא עניין אותנו כלום... אנחנו נחושים להגיע ברגע ראשון שרק אפשר ל"אך אוסיף להביט אל היכל קדשך" בשעות בוקר הספקנו להגיע מנמל יפו עד המודיעים ולפנים... והנה עכשיו הגעתי לכאן!!! אני דג טרי מהים!!! הגעתי לכאן ישר מהים!!! אני עוד אחזור לכאן שוב עם כל המשפחה להודות ולהלל... אבל לא יכולתי שלא להגיע מיד כמו חזקיהו בשעתו שהכריז: מה אות כי ירפא ה' לי ועליתי בית ה'... עוד באותו ערב נערכו בירושלים עשרות קרבנות תודה!!!

היו כאלו שנדחו ליום המחרת ממחסור באוכלים... סו"ס כל האנשים שהגיעו לירושלים... אף אחד לא הגיע עם בני משפחה... הכל פה נעשה כמו איזה וורט חפוז ללא היערכות... וכמובן שכל אחד מתעקש להקריב לא פחות מפר תודה!!! (אגב: יש על הסיפור עדיין צו איסור פרסום, בגלל שהוא בעל שאסור לו לדעת שאבא חזר ממדינת הים כלעומת שבא... אגב: בניסי ניסים הגט נשאר שלם) בקיצור: מתברר ששום תפילה לא הייתה מיותרת... התפילות השבועיות של אליקים עם אנשי מעמד עשו פרי... ומאז גר' יונדב אימץ את הרעיון... ר' יונדב דווקא לא רגיל להפליג בים אבל הוא כן רגיל ללכת במדברות... ובמדבר דווקא בחורף זה פחות מסוכן... אבל בקיץ לפעמים יש סופות חול מחרידות... והיום שאנשי מעמד מתפללים על הולכי מדברות זה יום שלישי... ואילו ר' אבימי לאחרונה מגיע מידי יום חמישי לירושלים כי הוא צריך ישועה בענייני ולד שיעבור בשלום ויום חמישי זה היום שאנשי מעמד מקדישים לתפילה על ענייני וולדות בריאים!!! כן... המושג של מעמדות תפילה הוא לא משהו מודרני... זה משהו ישן נושן... מושג שנקרא "אנשי מעמד"!! מי שפסס את היום כיפור של חודש תשרי... אז בימינו יש לו יום כיפור קטן מידי ער"ח... ואילו בבית המקדש זה יום כיפור לא קטן אלא גדול!! אבל ממוקד!! מנותב לכל נושא... כל יום והנושא הפרטי שלו... מדובר בריכוז של היהודים הכי קדושים שמתאספים במקום הקדוש ביותר וזה כל יום!!! כל תפילה כל תחינה אשר תהיה לכל האדם אשר ידעון איש נגע לבבו ופרש כפיו אל הבית הזה!!!

נא להעביר את זה הלאה...

אחת מההלכות החמורות ביותר שאנחנו דשים בעקבנו וצריך מידי פעם לעורר זה לא פחות ולא יותר בנושא של הנחת תפילין!!! אני קורא מע"ג כמה זו לכל נדחי ישראל שלא מניחים תפילין... אנא!!! בואו... תתחילו להניח תפילין... אנחנו נארגן לכם זוג תפילין... בואו... נצטלם כמותל... רק תבואו... את הפניה מהסוג הזה אנחנו שומעים מידי פעם... פניה שמועדת עבור נדחי ישראל... היהודים החלשים...

אז זהו!!!! שלמרב האבסורד יתכן שלפעמים צריך גם לפנות בצורה הזו ליראים ושלמים שבנו... אולי ככה זה יעבור!!!

תקשיב טוב טוב: יש המון המון יראים ושלמים שלא מניחים תפילין! אל תאמין לי... פשוט תסתכל... אני כבר לא מסתכל... מעדיף שלא!! בנושא הזה יש בורות וזלזול וזה לא צחוק... זו כחוט השערה מ"קרקפתא דלא מנח תפילין"!!

ומה שהכי מתסכל... שכבר נשמתי את הנשימה העמוקה והחלטתי לכא להעיר לכן אדם למרות שאני ממומה לא אוהב להעיר... ו... והוא עשה לי טובה... הווי את התפילין שלו... אה... אבל דיברתי איתו עברית והסברתי לו שזה לא יעזור... אתה צריך להקטין את הקשר... אבל הוא עשה לי כזה פרצוף... סוג של "מה אתה רוצה מהחיים שלי... תן לי לחיות" שאתה מבין לבד שלמחרת שוב התפילין שלו היו יותר קרוב לאף מאשר למצח... והווי!!! אני כבר לא הערתי לו! יש גבול! יש גבול כמה אני מסוגל להציק... ויש גבול כמה "טובות" אני יכול לבקש ממנו... אז תשאיר ככה... תשאיר בלי תפילין... ויש כאלו המון!!! המון!!! תסתכל ימינה ושמאלה וכמובן על הדרך תסתכל מה כתוב במ"ב הזה שזה ללא פשרות...

אם ככה... בתור ניסיון אחר אני בהחלט שוקל לארגן איזה אירוע מרשים עם הרבנות הראשית לישראל... טקס הנחת תפילין המוני כמותל המערבי לכל האנשים האלו שהתפילין שלהם לא מונחות במקום!!! אולי הרב הראשי לישראל יצליח להשפיע... אם המשינה ברורה לא הצליח להסביר... וגם אני שומר על העניינים כדי שלא אצטרך להגיע למבוכות מול אנשים שלא מבינים מה אני רוצה מהם... אולי הכותל יעזור...

בא נחליט על תאריך!!! מתי אנחנו עולים לכותל... אל תשכח להצטייד עם תפילין... שם נארגן לך מישוהו שיקצר לך את הקשר (שכל כמה חודשים צריך עוד טיפה להקטין אותו כי הוא תמיד נמתח... יתכן שזה תלוי במבנה ראש) ואני מתנדב לשיר "וראה בנים לבניך" ולזרוק סוכריות... בקיצור: האם יש סיכוי שתבין עניין גם בלי זה?? ההההלו... תדע לך שזה לא בדיחה!!! זו מכשלה שגדולים וטובים נכשלים בה... והסיבה היחידה שלא עושים מזה עסק זה רק בגלל שזו מצוה נדושה ונוהגת כל יום... ממילא יש בזה יצר הרע מיוחד להחליק... לזרום... ולאפשר ליצר הרע לגרוף כשלון שדופק לו בחשבון יום יום!! הכנסה קבועה!!!

מה שבטוח: מי שקרא שורות אלו ולמחרת שוב פעם התפילין שלו יהיו על הגבות... אז אני כבר לא יודע אם זה בגדר קרקפתא דלא מנח תפילין... אם כבר חוששני לו לתפילין ללא קרקפתא... **אנא! תעביר את המסר הזה הלאה כי חבל!!!**

לא מבקשים ממך פה לשבור סמארטפון... לא מושכנעים אותך פה לקבל שבת עשר דקות יותר מוקדם... ובודאי שלא לצום ביום חמישי של שובבים... **בסה"כ מדברים פה על מודעות ותיקון טכני!!!** שכמה שהוא טכני יש לו השלכות הלכתיות של פושע ישראל בגופו... אף אחד מאיתנו לא חשוד להקל ראש בדברים שכאלו... חבל... אני אוהב אותך...

האם יש לאבא שלי מה להוסיף לי בחיים...??

תמיד כשדמייתני את אפרים ומנשה יושבים על הברכיים של יעקב אבינו... זה הצטייר לי כמו שני זאטוטים מהקומיקס של אלישמע ואפרים מנצחים את אנטיכוס... **אז זהו!!! שובך טוב אליהו...** יום אחד עשיתי חשבון פשוט והתברר לי: שאפרים ומנשה היו אז לא פחות ולא יותר בגיל 18 או בגיל עשרים פלוס מינוס... **אה... בחור יקר?? מה אתה אומר על זה??** תחשוב שאתה הבחור הגבבר... תחשוב שאתה בגיל עשרים שכמובן מבין יותר מכולם והכם יותר מכולם.. אתה מסוגל לראות את עצמך נישא ביראת כבוד לסבא... ומתיישב על הברכיים שלו ומכופף ראש בהכנעה ומבקש: סבא תן לי ברכה!!! **אתה מסוגל?? אפפפסס... לא בטוח...** זה לא לכבוד שלך... מה... אני ילד קטן?? עברתי את הגיל הזה... אני כבר בחור מבוגר... אני מבין יותר מאבא... וכ"ש יותר מסבא...

אז הנה!!! זה בדיוק מה שיעקב אבינו מתרגש ומברך: **ישמך אלוקים כאפרים ומנשה!** יעקב אבינו מאחל מעומק לב לכל אבא: מי יתן ותזכנה... שגם כשהילד שלך יגיע לגיל הטיפש עשרה... גם אז יהיה לו את השכל שלא ליפול בבאג שכמעט כל הצעירים בגיל הזה נופלים בו.

זה משהו שיום אחד כולם מבינים אותו!!! חוץ מהגיל הזה!!! בדיוק בגיל הזה יש מין דפקט כזה שכל צעיר בתורו הוא פתאום חש מעצמו ובטוח שהוא יותר חכם מאבא שלו... (זה בסדר... היינו שם... זה מוכר... ויום אחד זה עובר! השאלה כמה נזקים הספקת לעשות לעצמך על הדרך...) וזה מה שיעקב אבינו מתפעל!!! הוא מתפעל מהנערים בני העשרים בשיא הגיל של ההתפתחות!!! ובכל זאת יש להם את הבגרות להבין שלמרות שהם מבינים ויודעים הכל... בכל זאת יש מה לכופף את הראש מול סבא מתוך הכרה ברורה שתמיד יש להרמיד ולדור המבוגר מה להוסיף להם בחיים...

אוי תמיד שחשוב לי שהילד שלי יבין את זה גם בגיל הזה... היום זה לא חכמה... היום הילד שלי בטוח שאני האישי הכי גיבור בשכונתו... אבל מה יהיה כשהוא יגיע לגיל של אפרים ומנשה?? רק זה חסר לי... שהוא יגיד לי את השטויות שאני אמרתי לאבא שלי... אבא... עזוב... אתה לא מבין בבחורי ישיבות... תבין שהבחורי ישיבות זה משהו אחר כזה... אתה לא יכול להבין... חסססר לו אם הוא הולך להגיד לי את המשפטים האלו... בדיוק בשביל זה אני תופס את הילד שלי כל ליל שבת!!! תופס לו חזק חזק את הראש ומברך אותו: ישמך אלוקים כאפרים וכמנשה!!! אנא... גם כשתגיע לגיל שלהם... גם אז תמשיך להבין שאני יותר חכם ממך... אנא ממך... לטובתך... חבל לי עליך... אל תחזור את הטעויות שלי... יום אחד חזרתי על ארבע והסכמתי עם אבא שלי... אז אנא!!! ישמך אלוקים כאפרים וכמנשה... נו... בחור יקר... תן לי רעיון איך אני מצליח לשכנע אותך שלמרות שאתה חכם יותר ומבין יותר... עדיין אבא שלך יותר חכם... איך? תעזור לי!!! תן לי ערוץ איך אני חודר אליך בזה...

מה שבטוח!!! אם אתה עדיין חולק עלי... גזור קופון זה!!! תגזור את המאמר הזה... תשמור אותו... ונדבר עוד כמה שנים... נפגש...

עוד כאן נקודה אחת. אבל יש פה עוד נקודה שלה אתה יותר תתחבר.

ברגע שיעקב בא לברך את מנשה ואפרים... פתאום יעקב מקדים את אפרים לפני מנשה... ואז יוסף נחדר!!! ולמה??

יוסף רואה פה שחזור אימה של האסון האישי שקרה איתו... יוסף נזעק:

אבא... לא מספיק שהאחים קינאו בי- בן הקטן וזרקו אותי לבור... כעת אתה רוצה שגם מנשה יתחיל לקנאות באפרים ויזרוק אותו לבור...

עונה יעקב ליוסף: זה בסדר!! ידעתי בני ידעתי... אני יודע טוב מאוד שהאחים מכרו אותך למצרים בגלל הקנאה... (כך מפורש במדרש) אבל אל דאגה... כאן זה לא יקרה!! מנשה לא יזרוק את אפרים לבור...

אתה יודע למה? כי מנשה- גם הוא יהיה לאב וגם הוא יגדל!!!

אבל אחיו הקטן יגדל **ממנו!!!** אפרים יגדל עוד יותר ממנשה... ואיך?? איך אפרים יצליח לגדול עוד יותר גבוה ממנשה?? **ממנו!!!** מנשה מיוזמתו ירכיב את אפרים על הכתפיים שלו וככה!!! ככה אפרים נהיה יותר גבוה ממנשה!!! אחיו יגדל **ממנו!!!** על גבי מנשה...

איך כולם רואים רק את אפרים ואף אחד לא רואה את מנשה???

בטח!! אם תסתכל טוב... מנשה עומד למטה ומרים את אפרים... ברגע שזה ככה... מנשה אף פעם לא מקנא באפרים... מנשה יודע כל הזמן שכל ה"היפריני אלוקים" שיש לאפרים... הכל מגיע מה"נשני אלוקים את עמלי"... מנשה מייצג את העבודה השחורה של יוסף!! את הימים הקשים של הנשני אלוקים... ואז!! אחרי השנים הקשות שאמרת ה' צרפתה... אז הגיע השלב של "היפריני אלוקים..." מנשה יודע שכל הפריחה וההגשג של אפרים... הכל נזקף לדם שירק מנשה... אם ככה זה בסדר!!! מנשה אף פעם לא יקנא באפרים!! כי הוא יודע שכל ההצלחה של אפרים נזקפת לזכותו... אם אתה רוצה להחמיא למנשה... תפרגן לאפרים!! כי מנשה יודע שכל הקרדיט נזקף אליו... (בקצרה: מנשה מקביל לראובן!! גם ראובן וגם מנשה... שניהם בכורים שנדחקים לפניה והם לא מקנאים... כי ראובן הציל את יוסף והוא יודע שכל ההצלחה של יוסף נזקפת אליו... וגם מנשה יודע שכל היפריני של אפרים נזקף לזכותו... אז הסיבה שגם ראובן וגם חצי שבט המנשה... אין להם בעיה לוותר על ארץ ישראל וללכת לגור אי שם בעבר הירדן... הם לא מרגישים לא בעניינם... אדרבה... אנהו הא הגדול שנמצא בעורף ושומר על האח הקטן!!!)

--- והמשפטים האלו יכולים לעשות לנו סדר חשוב בראש...

אחד הדברים המביכים שהרבה מאיתנו מתמודדים עם זה... זה התופעה המוכרת שלמרות שצריך לכבד את ההורים... בכל זאת הרבה פעמים יוצא שהבנים יותר בני תורה ויותר מוצלחים מההורים!! שתבין: אם היה מדובר פה בסוג של פשלה היה עדיף לשתוק ולטאטא את התופעה הזו מתחת השלחן ולא להציף את הנושא הזה... אבל מה נעשה ש"ב" זה לא פשלה!! זו ברכה שכל הורה מאחל לעצמו שהילדים שלו יהיו יותר תלמידי חכמים ויראים ושלימים ממנו... וכשזה קורה ההורים מאושרים... והיה רצון שככה יהיה גם אצלי...

אבל תכל'ס איך הבן עצמו מתמודד עם זה? יש פה בן שאמור לכבד את אביו וזה אמור להגיע אצלו ממקום פנימי. אז איך? איך בדיוק? **אז הנה!!! מנשה ואפרים זו הדוגמה הכי מוצלחת...**

אפרים הוא יותר ממנשה!! נקודה!! יעקב אבינו דפק על השלחן והכריז את זה בצורה הכי דרמטית שיכולה להיות!! אבל אז מה... אחיו הקטן יגדל **ממנו!!** מי עשה את אפרים יותר ממנשה? מי הציב את אפרים ככזה נקודת מוצא?? הנשני של מנשה!!! אחיו הקטן יגדל ממנו!! אם באלקנה יש שבח שכל עילוי לא היה אלא מעצמו... אז באפרים זה בדיוק הפוך!! כל גדלותו לא היה אלא ממנו-- ממנשה!!! כן... אתה יותר מאבא שלך... בטח שיתור!! אבל הוא עשה את הכבדת דרך הארוכה... הוא

טיפס וירק דם ושם!! שם נולדת... הוא הציב אותך בנקודת מוצא הרבה יותר גבוהה שממש!!! משם אתה יכול לטפס הרבה יותר גבוה... **בא נדבר ככה: משום מה כשמדובר בירשה... כולם מבינים את זה...** רוב הגבירים שיש היום זה ע"פ רוב אנשים שקבלו יום אחד ירשה גדולה... עכשיו: עד כמה שהגביר הזה לא בטלן מושלם... מסתמא הוא עשה משהו עם הכסף והוא כעת יותר עשיר מאבא שלו... אבל אף אחד לא חושב לרגע שהוא יותר מוצלח מאבא שלו!!! ולמה?? כי כולם מבינים שמי שנקודת הפתיחה שלו זה 10 מיליון דולר... הרי משם להתקדם ל-15 מיליון דולר... זה הישג בסיסי ביותר!! הוא לרגע אחד לא מתבלבל לחשוב... אוהו... אני יותר מוצלח מאבא שלי... שהרי לאבא שלי היה רק עשר מיליון ולי יש 15... נו... באמת... הוא יודע טוב מאוד שה-10 מיליון שיש לו זה נטו אבא שלו... והוא הצליח לגרוד עוד 5 מיליון שזה הישג ממש קטן למי שכבר אווז שם... **על אותו משקל:**

לי היום יש מצברים בבית... לאבא שלי לא!! כל פעם שאבא שלי מגיע אלי לשבת הוא מתרגש ואומר: טוב מאוד... טוב שהמשכת הלאה... כן... אבא שלי ירק דם להחזיר בי יראת שמים על כל סעיף קטן במ"ב... וכעת אני **פנוי** להתקדם עוד צעד אחד קדימה למצברים בשבת וכדו'.

תאר לעצמך שהייתי עף על עצמי!!! אבא... לי יש מצברים ולך לא...

מי אני בכלל... כל היידישקייט שלי נזקף לאבא שלי... אבא שלי עם הראשית חכמה שלו הוציא לי את כל החשק לעשות עבירות... אם לא יצאתי היום זמר להוטון זה רק בגלל דמות דיוקנו של אבי יושב ולומד כל היום בכלל... אז לי יש מצברים? ! ? זה כמו שאבא שלי נתן לי מיליון דולר מזומנים... וכעת השקעתי בפק"ם והרווחתי עוד 500 שקל... ותאר לעצמך שאני מנפנף אבא... עקפתי אותך... לי יש מיליון שקל ועוד 500

על אותו משקל: אבא שלי שייך לבית מדרש הישן... למוסר התובעני... שאסור לעשות עבירות והו... כי יש בורא עולם וזה יכול להיות כואב... ואילו אני יכולתי להתקדם שלב אחד קדימה. אני לומד רמח"ל, תניא... נפש החיים... היו רגעים מסוימים שחשתי קצת זחוח... אבא... התקדמתי בחיים!!! ארך לי זמן להבין שבשביל להבין תניא חייבים רקע מקדים של ראשית חכמה שער גהינם!! ואבא שלי הציב אותי שם!!! משם אפשר להתקדם... אני בסה"כ סעיף קטן של אבא שלי... אפרים נמצא בנקודת מוצא יותר גבוהה רק בגלל הרמפה שמנשה עשה לו!!

ואגב: יש שני סוגים של מנשה ואפרים... יש מנשה ואפרים שמתחלקים לשני אנשים שונים... כמו שני אחים... או אבא ובן... שאחד הוא מנשה שהוא המגביה והשני הוא האפרים שמזדקק מלמעלה... אבל!!! חוץ מזה צריך לדעת שגם בתוך כל אחד ואחד מאיתנו יש את התקופות של מנשה ותקופות של אפרים... (ס"ס מנשה ואפרים מייצגים שתי תקופות בחייו של אדם אחד- יוסף) וכאן בשורות ספורות אלו טמון הפתרון וההסתכלות הנכונה לכל מי שסובל מקנאה ותחרות... אי... כמה סבלתי מזה בתור בחור צעיר... כמה נאכלתי מקנאה באותה תקופה שהרגשתי מנשה... כל כולי מרגיש נשני... ואילו לצדי יושב לו אפרים התורן וקוצר הצלחות ללא מאמץ... וזה הטרף את דעתי!!! אני יושב מול הגמ' וקורע את עצמי ולא קולט... ולא מוצלח ולא מתקבל בשום ישיבה... ובשידוכים לא הולך... ואפרים יושב לידי וכל כולו היפריני... כולו מוצלח... והולך לו... ושמעו הולך לפניו... **ומה מתברר??** **האפרים הזה קוצר כעת את הדמעות של אבא שלו!!** היה לו אבא מנשה... ואבא שלו כבר עמל וירק דם... ואילו הבן שלו כבר נמצא ב"היפריני אלוקים בארץ עני"... ואילו אני... כנראה שאני בעצמי מנשה... כנראה שיש משהו שמתבשל ורוחש מתחת לפני השטח... וכמה שאבא שלי וסבא שלי היו בעצמם מנשה... כנראה שגם לי יש מה לדורע בדמעה כמנשה... ואז!! כשיום אחד נפתח הלב ולפתע הרגשתי אפרים הרי היום אני יודע שהכל נזקף לאותם שנים של "נשני אלוקים את עמלי"!

בחור יקר: אם הולך לך קשה ואתה רואה מימין ומשמאל שכולם מותירים מאחריך אבק ודוהרים הלאה ואתה נשאר מאחור... אל תבהל!! אל תכנס לחץ שאתה נשאר אחרון בתחנה...

תהיה רגוע!!! אתה עכשיו בתחנת דלק של מנשה!!! אתה כעת בטעניה... יום יבא ופתאום אתה תזנק ותותיר אותם מאחור...

רק דבר אחד תוציא לעצמך מהראש: (אני כמובן מדבר לקיד... אבל אולי יש סיכוי שתבין אותי...) שיהיה ברור: בעבודת ה' זה לא עובד עם מכוניות מירון!! זה לא עובד עם סטופר של מספרי דפים או מספרי שעות... זה עובד בליגה אחרת לגמרי... מנשה יושב בשקט וביסודיות ובונה ראש נפץ!! כל החברים שלו עוברים עם הקורקנט החשמלי שלהם ועושים לו שלום שלום וממשיכים הלאה ומותירים אותו מאחור... והוא לא נבהל שכולם עקפו אותו... הוא ממשיך לעבוד עם עצמו בעקביות וביסודיות... ואז יום אחד הטיל מוכן לשיגור ובבת אחת הוא עעעעף כמו טיל!!! חן חן לכם כל האופניים החשמליות שחשבתם שעקפתם את מנשה... טיל לא עורך תחרות ריצה עם קורקנט!! טיל מכוונם במקומו ועושה עבודה חרישית ובחמש שניות הוא מבצע עקיפה לקורקנט שרגע... בדיוק נגמר לו הדלק...

כן... אם אתה אחד כזה שסובל מתחרות!!! תדע לך שזו הסיבה!! יש לך כנראה פוטנציאל של טיל... ותכל'ס כעת אתה רואה קורקנטים שעוקפים אותך ואתה נבהל מזה... כי הייתי מצפה מטיל שלכה"פ קורקנטים לא יעקפו אותך... אז זהו!! שאדרבה... קורקנט דווקא יכול לעקוף טיל!! הטיל "מרשה לו"... כי לטיל יש זמן!!! הטיל לא ממהר לשום מקום... יש לו עבודה יותר יסודית עם עצמו... לבנות את הראש נפץ... וכשהוא יסיים בבת אחת "ותרם כראם קרני"... המשפט הזה שאני אומר עכשיו זו לא המצאה שלי... זה רבא מפורש!! אמר רבא: צורבא מרבנן דמי לפריציא דתותי קלא, כיון דנטב נבט!! ת"ח אמיתי הוא כמו גרעין שבמקום שיאכלו אותו... לקחו אותו ושמו אותו באדמה... ואף אחד לא רואה אותו... והכה תכה!!! יום אחד בהיה... בבת אחת צצים לך פה שבע שיבילים עולות בקנה אחד מלאות וטובות... אז אנא... קח את הזמן שלך!!!

תסכים להיות מנשה... ואל דאגה... עוד יגיע ה-היפריני!!! ובקירוב...